

Analyse af EU-Kommissionens udspil til en forordning mod afskovning og skovforringelse

Siden 1990 har vi mistet over 420 millioner hektar¹ skov på verdensplan, og afskovning er i dag ansvarlig for 11 procent af de globale CO₂-udledninger².

Europa er gennem vores import ansvarlige for omkring 16 procent³ af al afskovning relateret til international handel, kun overgået af Kina, trods det længe har været EU's mål at leve op til sit internationale ansvar og få begrænset importen, der har forårsaget afskovning.

Den 17. november præsenterede EU-Kommissionen deres udspil til den forordning, der skal sikre, at netop varer importeret og eksporteret til/fra det europæiske marked ikke har medført afskovning globalt.

Efter flere årtier, hvor EU reelt ikke har fået gjort noget ved afskovningen, er det et stort skridt i den rigtige retning, at EU-Kommissionen nu tager første spadestik til den vigtige forordning. En forordning, der har været efterlyst af bl.a. EU-Parlamentet⁴, NGO'er og virksomheder. Det har i alt for mange år været op til den enkelte virksomhed at opbygge bæredygtige værdikæder for at tackle afskovning. Med denne forordning vil virksomhederne forhåbentligt ikke længere famle i blinde, men få helt konkrete retningslinjer og krav, som de skal følge.

Forordningen - kort forklaret

Den nye forordning skal sikre, at europæiske virksomheder ikke importerer og eksporterer varer, der har været medvirkende til afskovning efter 31. december 2020. Seks typer af varer er dækket af forordningen: kaffe, kakao, kvæg, palmeolie, soja og træ samt afledte produkter som chokolade og læder. Virksomhederne skal udvise rettidigt omhu og vise, at produkterne ikke har været medvirkende til afskovning. Dette indebærer i overordnede træk en tredelt proces: Først skal virksomhederne indsamle al information de kan om varen inklusiv geo-kordinater, der viser, hvor varen er produceret. Dernæst skal de lave en vurdering af risikoen for, at varen har været medvirkende til afskovning. Endeligt skal virksomhederne, hvis der er en ikke-ubetydelig risiko for afskovning, håndtere risikoen og begrænse den til et ubetydeligt niveau inden en vare kan importeres eller eksporteres til og fra EU.

Virksomheder, der ikke lever op til forordningen, vil blive mødt med sanktioner i form af udelukkelse fra det europæiske marked, tilbageholdelse af varer og bødestraf.

Medlemsstaterne i EU udpeger en myndighed, der har ansvaret for at lave stikprøver og tjek.

¹ <https://www.fao.org/3/ca8642en/ca8642en.pdf>

² <https://www.fao.org/redd/en/>

³

<https://www.wwf.eu/?2831941/EU-consumption-responsible-for-16-of-tropical-deforestation-linked-to-international-trade>

⁴ https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2020-0179_EN.html

Overordnet vurdering

EU-Kommissionens udkast er et skridt i den rigtige retning ift, at EU endelig tager ansvar for deres afskovningsaftryk.

EU kommer dog langt fra i mål, for der er stadig for mange huller, der potentielt betyder, at afskovningen vil fortsætte uhindret. Overordnet er det især fire ting, som skal forbedres:

1. Definitionerne skal præciseres og biodiversitet skal også inkluderes. Det skal sikres, at plantageskov og produktionsskov ikke kan tælles med i definitionen skov på en måde, der risikerer at medføre fortsat konvertering af naturskov og andre naturlige økosystemer til plantager. Afskovning skal indeholde al afskovning forårsaget af menneskelig aktivitet og skovforringelse bør dække alle typer af degradering af naturskov.
2. Alle typer varer med risiko for afskovning og skovforringelse skal medtages.
3. Alle økosystemer skal dækkes, ikke kun skov.
4. Menneskerettigheder, især oprindelig folks rettigheder, skal inkluderes direkte i forslaget.

 Gode tiltag - Skal forblive	 Mangler - Skal forbedres
<ul style="list-style-type: none">✓ Dækker både import og eksport✓ Både lovlig og ulovlig afskovning er med✓ Virksomheder skal udvise rettidig omhu og kan sanktioneres	<ul style="list-style-type: none">✗ Udvanding af definitioner✗ Andre naturtyper er ikke beskyttet✗ Menneskerettigheder ikke nævnt✗ Flere varegrupper er udeladt✗ Sanktionsmuligheder er udvandet✗ Finanssektoren er friholdt✗ Rangering af lande bekymrer

Skal forblive i forordningen:

Både import og eksport er dækket ✓

Kommissionen har valgt, at deres udspil mod afskovning ikke blot skulle dække import, men også eksport. Dette er en kærkommen tilføjelse, der reelt kan være med til at sikre, at forordningen også beskytter skove i EU samt yderligere sikrer mod indlejret afskovning i værdikæderne. I 2020 fandt Forest Europe i deres State of Europe's Forest⁵ nemlig, at også de europæiske skoves tilstand i gennemsnit har været i tilbagegang i perioden 2010 til 2018, selvom at skovdækket blev øget med 9 procent siden 1990. Dette blev bekræftet af den europæiske revisionsret i 2021, der slog fast, at 54 procent af alle skove i Europa var i

⁵ https://foresteurope.org/wp-content/uploads/2016/08/SoEF_2020.pdf

svækket tilstand, og 31 procent var i decideret dårlig tilstand⁶. Kommissionens tiltag med at dække både import og eksport kan være medvirkende til, at denne forordning ikke blot sikrer mod afskovning i tredjepartslande, men også internt i EU, hvis altså den skrues ordentlig sammen.

Både lovlig og ulovlig afskovning er med ✓

30 procent af al afskovning i tropiske skove forbundet med landbrug i perioden 2013 til 2019 var defineret som lovlig afskovning (side 24 i forordningen). EU-Kommissionen skriver i deres introduktion, at hvis man ikke også dækker lovlig afskovning, vil politiske foranstaltninger have mindre effekt. Derudover indeholder forordningen en konkret definition af hvad afskovning er, der går ud over lovlighed. Dette er vigtigt, da ikke alle lande har tilstrækkelige regler til at sikre mod afskovning og da både lovlig og ulovlig afskovning er medvirkende til konvertering af skov, skovbrande og ødelæggelse af natur. Derfor er det godt, at Kommissionen ikke er faldet i fælden med kun at dække ulovlig afskovning, som tilfældet var med skovløftet ved COP 26.

Skal forbedres i forordningen:

Udvandede definitioner af afskovning og skovforringelse samt plantager ✗

I Kommissionens udspil (artikel 2) er definitionerne af henholdsvis afskovning og skovforringelse udvandede ift. tidligere lækkede versioner. Afskovning er gået fra at omhandle al omlægning af skov til anden arealanvendelse til kun at omfatte omlægning til landbrug. Det vil sige, at afskovning til fordel for vejene, som varerne transporteres på gennem skovene, ikke er dækket. Det samme er tilfældet med afskovning til minedrift, hvorfor afskovning kan fortsætte til minedrift og efterfølgende blive omlagt til landbrug. I forhold til skovforringelse er definition blevet ændret markant og dækker nu kun "høstmetoder, der ikke er bæredygtige". Hvad der helt konkret skal forstås ved denne definition er svært at vurdere, men det er tydeligt, at det er en begrænset definition af skovforringelse, der også er svært at måle på.

Derudover har EU-Kommissionen i deres endelige udkast valgt at have to definitioner af plantager: landbrugsplantager (agricultural plantation) og plantageskove (plantation forest). Det er kun landbrugsplantager, der er ekskluderet fra definitionen af skov og samtidig er landbrugsplantager begrænset til produktion af de råvarer, som forordningen dækker i annek 1. Det vil sige, at hvis skov fældes for at omlægges til monotone skovplantager, tæller det ikke som afskovning, og produkter produceret på jord, der er omlagt til fx gummiplantager, vil sagtens kunne importeres til Europa.

De nuværende definitioner for skov og plantage åbner potentielt for nogle enorme faldgruber. Hvis primær og urørt skov ryddes for at lave plantager, så er der tale om en klar degradering, hvor især biodiversiteten kommer til at lide, samtidigt med, at der vil være betydelige CO₂-udledninger ifm. omlægning til plantage. Pointen med loven er netop, at skove ikke ryddes (til fordel for produktion). Derfor er det helt afgørende for relevansen af forordningen, at EU klart skelner mellem "naturlig skov" og plantager i definitionerne. Her

⁶ https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR21_21/SR_Forestry_EN.pdf

kan EU hente inspiration fra FSC's definitioner. Hvis plantager skal kunne tælles med som skov, skal det være helt tydeligt, at det kun er plantager, som er omlagt fra mindre biodivers arealanvendelse, og ikke plantager, der er omlagt fra mere biodivers natur eller andre naturlige økosystemer. Helst, bør EU slet ikke give mulighed for, at monokulturelle plantager med eksotiske arter, skal kunne tælles med som skov.

Samtidig skal det sikres, at EU ikke tillader "snigende konvertering", en langsom ændring af skovens komposition henimod monokulturel plantageskov, eller fortsat konvertering af naturskov og andre naturlige økosystemer til plantager

De nuværende definitioner vil med stor sandsynlighed åbne en kæmpe ladeport og give mulighed for fortsat afskovning, så længe det blot er til skovplantager. Der er overordnet et behov for at sikre, at alle definitionerne i Kommissionens udspil bliver så konkret defineret, at de ikke kan misforstås, og samtidig stadig er målbare. Derudover bør EU inddrage biodiversiteten mere i alle definitioner, således, at forordningen også tager hensyn til vigtigheden af biodiverse skove.

Virksomhederne skal have styr på deres værdikæder, men sanktioneres ikke hårdt nok ✓✗

Med udspillet lægger Kommissionen op til, at virksomheder, der importerer, handler eller eksporterer varer dækket af denne lov, skal udvise rettidig omhu (due diligence). Dette indebærer en tredelt proces; Informationsindsamling inkl. geografiske koordinater for de steder, hvor en vare er produceret, risikovurdering og mitigering. I bund og grund skal virksomhederne kende deres værdikæder og garantere, at et produkt ikke har medført afskovning, hvis der er en risiko for afskovning, skal virksomheden begrænse den risiko til et ubetydeligt niveau for at få adgang til eller eksportere fra det indre marked. Alt dette skal nedskrives i et "due diligence-skema", der skal være på plads førend en vare kan importeres til EU.

En lang række NGO'er⁷ frygtede, at Kommissionen ville acceptere certificeringer som en erstatning for rettidig omhu. Det besluttede Kommissionen heldigvis ikke at gøre, og certificeringer kan derfor udelukkende bruges som en del af risikovurderingen - ikke erstatte den. Der er dog lagt op til, at dette senere kan tilføjes forordningen ved revidering.

For virksomheder, der ikke overholder lovgivningen, vil der være konsekvenser. Medlemsstaterne skal sikre en strafferamme, der forebygger overtrædelser, og som er proportionel med den skade på miljøet, en overtrædelse forårsager. En bøde skal som minimum være fire procent af en virksomheds årlige omsætning.

Desværre, har Kommissionen i sidste øjeblik udvandet den artikel, der handler om strafferammen og virksomhederne kan ikke længere risikere et strafferetligt ansvar ved overtrædelser. Dette stykke tekst burde genindføres, således, at virksomhederne ved

7

[https://together4forests.eu/resources/10.11.2021%20Letter%20for%20EC_NGO%20recommendation%20on%20deforestation%20regulation_Together4Forests_FINAL%20\(1\).pdf](https://together4forests.eu/resources/10.11.2021%20Letter%20for%20EC_NGO%20recommendation%20on%20deforestation%20regulation_Together4Forests_FINAL%20(1).pdf)

gentagne eller markante overtrædelser straffes tilsvarende juridisk. Som minimum bør Kommissionen referere til direktivet for strafferetlige sanktioner for miljøkriminalitet.

Samtidig er forordningen ikke transparent. Virksomhederne skal ikke frygte, at deres overtrædelser bliver gjort offentligt tilgængelige, og myndighederne skal ikke offentliggøre, hvis de fjerner et produkt fra markedet, fordi det ikke overholder loven. Tidligere udkast inkluderede et register over virksomheder, der ikke opfyldte loven - en form for sortliste -, som offentligheden havde adgang til. Et sådant register bør genindskrives i forordningen.

Kommissionen har valgt at begrænse små- og mellemstore virksomheders (SMV'er) ansvar og stille dem mere lempelige krav i udsigt. Denne undtagelse gælder ikke for SMV'er, der er importører, men udelukkende for SMV'er, der er forhandlere. Dvs. at import eller eksport af en vare til/fra det europæiske marked er dækket af forordningen, men da SMV'erne udgør over 99 procent⁸ af alle europæiske virksomheder, bør man ikke udelukke dem fra ansvar. Forhandlere, der er SMV'ere, skal kun indsamle oplysninger på deres produkter og opbevare dem i fem år. Ved forespørgsel fra den kompetente myndighed, skal de kunne give adgang til informationen. Det er ikke nok. SMV'er kan være virksomheder med op til 250 ansatte, så det er ikke kun små virksomheder, der er tale om.

Afskovning gælder ikke bare skov X

Selvom rammen for aftalen er et skridt fremad, så er der stadig nogle markante huller. Kommissionen vælger eksempelvis, at **andre typer af økosystemer end skov ikke er dækket af aftalen, og Kommissionen har udelukkende fokus på afskovning, i stedet for at brede forordningen ud til også at dække al konvertering af økosystemer.**

Der findes mange forskellige og vigtige økosystemer, som ikke falder ind under definitionen "skov", men som stadig har enorm betydning for biodiversiteten og for klimaet, og som også er truede af menneskelig aktivitet. Eksempelvis står den brasilianske skovsavanne Cerradoen alene for 70 procent af EU's afskovnings- og konverteringsaftryk i forbindelse med soja, og i Sydafrika er flere savanne- og fynbosøkosystemer nu truede pga. omfattende etablering af enorme eukalyptus- og fyrreplantager. **En forordning, der udelukkende fokuserer på skov, vil derfor ikke adressere store dele af EU's aftryk på anderledes skovtyper og vigtige økosystemer. Samtidig vil den risikere at skabe incitament til at rydde og ødelægge andre økosystemer med katastrofale følger, hvis der kun fokuseres på skov.**

Godt nok anbefaler Kommissionen, at man ved den første evaluering af forordningen - to år efter forordningens ikrafttrædelse - vil vurdere, hvorvidt andre typer af økosystemer skal inkluderes, men det er for usikkert og for langt ude i fremtiden. Der er behov for beskyttelse af alle vigtige økosystemer nu, hvis vi vil stoppe tabet af biodiversitet og begrænse klimakrisen. Derfor burde Kommissionen havde fokus på konverteringsfrie varer og ikke blot afskovningsfrie varer.

8

https://www.interregeurope.eu/fileadmin/user_upload/plp_uploads/policy_briefs/TO3_policy_brief_2__SME_policy_final_V23_01_2017_Siriuss_LS_clean.pdf

Soja dækket i hele forsyningskæden, men ikke alle produkter er med ✓✗

Kommissionen vil med udkastet sikre, at EU's afskovningsaftryk globalt mindskes og derfor vælger man også at fokusere på de største syndere: Soja og palmeolie, der har den største procentdel af indlejret afskovning på henholdsvis 32,82 procent og 33,95 procent. Derudover dækker lovudspillet kun fire andre varer: Kaffe, kakao, kvæg og træ.

At Kommissionen har inkluderet afledte produkter inklusive via foder og dermed er de varer, som er dækket af forordningen dækket i hele deres videre forsyningskæde, er en god tanke.

Desværre, er afledte produkter kun med, såfremt deres specifikke varekode er nævnt i appendikset til forordningen, hvilket giver en begrænset effekt, da det kun er et begrænset antal varekoder, der er nævnt. Eksempelvis er papir dækket, mens bøger ikke er.

Kommissionen burde i stedet inkludere alle varer, der indeholder råvarer med risiko for afskovning (FERC - Forest and Ecosystem Risk Commodities).

Det giver god mening, at soja og palmeolie har den højeste bevågenhed, men at udelukke varer som majs, gummi og andre animalske produkter er en glidebane, hvor EU tillader fortsat import af varer, der har medført afskovning.

Skæringsdato 2020 ✗

I Kommissionens udspil foreslås den 31. december 2020, som skæringsdato for hvornår afskovning må være fundet sted (CoD - cut off date). Kommissionen argumenterer for, at denne dato flugter med FN's bæredygtigheds mål nummer 15.2, hvor et stop for afskovning fra 2020 nævnes. I EU's direktiv for vedvarende energi (RED - renewable energy directive) er skæringsdatoen sat til januar 2008, hvilket betyder, at, alt efter hvad en vare skal bruges til, er der forskellige skæringsdatoer. Tag for eksempel palmeolie. Palmeolie til biodiesel ville have en skæringsdato, der hedder januar 2008, men bruges den til madolie, så er skæringsdatoen december 2020. Det er inkonsistent.

Derudover vil en skæringsdato, der hedder december 2020, også underminerer en lang række af de private certificeringsordninger, der findes, eksempelvis RTRS (2009/2016), ProTerra (2004) og FSC (1994) samt Sojatoriet i Amazonas, der har en skæringsdato i 2008. I Parlamentets anbefaling til Kommissionen foreslog de 2015, og den nuværende skæringsdato er dermed fem år efter Parlamentets anbefaling og 12 år efter RED direktivets skæringsdato.

Kommissionen bør definere en skæringsdato, der giver mening ift. at sikre samhörighed med egen lov og andre certificeringer, og som derved sikrer, at man undgår incitament til fortsat afskovning. 1994 og 2008 bør overvejes som mulige skæringsdatoer. Mulighederne for differentierede skæringsdatoer per varer bør også undersøges baseret på ovenstående certificeringer.

Såfremt Kommissionen vil holde fast i den 31. december 2020, bør mulighederne for at etablere en kompensationsordning overvejes. Dvs. at virksomheder, der har konverteret efter eksempelvis 2008, men inden 2020, stadig vil kunne sælge deres produkter, men vil blive opkrævet en 1-1- kompensation, baseret på de økonomiske, sociale og miljømæssige konsekvenser af afskovningen, med henblik på at fjerne incitamentet til at benytte sig af

senere afskovede områder og imødegå fortsat afskovning ud fra en forventning om, at en skæringsdato kan rykkes uden at få konsekvenser. Kompensationen kan med fordel blive dyrere og dyrere jo nyere afskovningen er og det skal sikres at kompensationen går direkte til reel genskovning.

EU bør som det mindste overveje at fastholde januar 2008 som skæringsdato også i den nye forordning og arbejde for, at de områder, der er blevet ryddet siden, bliver genetableret evt. med støtte fra EU gennem samarbejdsaftalerne.

Finanssektoren har fået et frikort X

Kommissionen har valgt ikke at inkludere finanssektoren i sit udspil. Det på trods af, at finansielle institutioner med base i EU og Storbritannien i perioden 2016 til 2020 samlet tjente 646 millioner dollars⁹ på udlån, som finansierede afskovning, og den slags lån driver en stor del af afskovningen globalt, og at EU under Parisaftalen skal sørge for, at den finansielle sektor også er på linje med 1,5 gradersmålsætningen.

Selvom Kommissionen argumenterer for, at den finansielle sektor er dækket under den grønne taksonomi og direktivet om virksomheders bæredygtighedsrapportering, så er det ikke givet, at de kan løfte opgaven, og der vil sandsynligvis stadig være mulighed for investeringer i projekter, der medfører afskovning. Det havde været på sin plads at stille konkrete krav om rettidig omhu til dem, der finansierer afskovning gennem udlån og investeringer og andre finansielle transaktioner.

Menneskerettigheder og oprindelige folks rettigheder er glemt X

I sit udspil har Kommissionen valgt ikke at opstille krav til overholdelse af internationalt anerkendte menneskerettigheder og i stedet accepteret lokal lovgivning som dækkende. Mange af de lande, som lovgivningen potentielt vil dække, har dog ikke inkorporeret de internationale menneskerettigheder i national lov. I de seneste år har der været flere og flere eksempler på, at menneskerettigheder, og især oprindelige folks rettigheder, svækkes i lokal lovgivning rundt omkring i verdenen eksempelvis kan nævnes Brasilien, hvor de oprindelige folk bliver undertrykt af regeringen¹⁰.

Skovbrande, afskovning og rydning af andre økosystemer er ofte forbundet med brud på menneskerettighederne, og det er derfor essentielt, at kommende lovgivning sikrer, at varer importeret eller eksporteret til og fra EU er i overensstemmelse med de internationale menneskerettighedskonventioner. Kommissionen argumenterer for, menneskerettigheder vil være at finde i direktivet for virksomheders rettidige omhu (sustainable corporate governance directive). Problemet er dog, at dette initiativ ikke har samme bindende kraft som anti-afskovningsforordningen, derudover er det blevet udskudt to gange tidligere, og det er derfor usikkert, hvorvidt det overhovedet kommer på plads og i hvilken form. EU bør sikre, at menneskerettigheder og oprindelige folks rettigheder er inkorporeret i al lovgivning, hvor det giver mening, hvilket i dette tilfælde er både forordningen og direktivet. Som minimum

⁹ <https://www.globalwitness.org/en/campaigns/forests/deforestation-dividends/#resource-library>

¹⁰

<https://www.climatechangenews.com/2021/10/19/uk-eu-must-not-abet-theft-indigenous-territory-brazil/>

skal EU sikre, at de oprindelige folks rettigheder er sikret, og at deres ret til frit, forudgående og informeret samtykke (FPIC) er indskrevet som en del de krav, som virksomhederne skal leve op til for at kunne importere varer til det europæiske marked, og at de oprindelige folks sædvaner og legitime landrettigheder overholdes.

Kommissionen har i forordningen indskrevet en mulighed for at indgive begrundet klage, såfremt man har kendskab til en overtrædelse og der er også en artikel, der omhandler adgang til domstolsprøvelse (access to justice, artikel 30) i tilfælde af, at en klage ikke håndteres korrekt. **Desværre, er denne artikel ikke uddybet nok og det er uklart, hvordan oprindelige folk og lokalsamfund vil kunne gøre brug af denne mekanisme, og hvordan systemet i praksis vil sikre mod overtrædelser.**

Samarbejde med producentlande

Såfremt Kommissionens udspil vedtages, vil EU fremadrettet lave samarbejdsaftaler med producentlandene for at støtte landene i at udvikle mere bæredygtige produktioner. Gennem samarbejdet håber Kommissionen at være med til at begrænse afskovningen i samarbejdslandene og samtidig øge deres konkurrenceevne. Disse aftaler kan være en god måde at samarbejde på, men det kræver, at EU har lært af tidligere erfaringer og samtidig sørger for at bruge pengene korrekt. Tidligere eksempler på "skovsamarbejder" fra FLEGT har været en enorm fiasko, og det er derfor vigtigt at evaluere disse og bruge læringen herfra til at styrke de nye partnerskaber. En mulig løsning kan være at hjælpe producenter til at opnå troværdige certificeringer og transparente og bæredygtige værdikæder.

Det er positivt, at oprindelige folk og civilsamfundet skal inddrages i denne proces og i samarbejdet, men det er ikke tydeligt nok, hvordan dette skal opfyldes. Kommissionen har ligeledes udeladt, at disse samarbejder også bør have fokus på beskyttelse af andre økosystemer end kun skov.

Rangering af lande ~~X~~

For at lette arbejdet for europæiske virksomheder anbefaler Kommissionen, at de laver en rangering af lande eller landsdele i tre kategorier: Lav risiko, standard og høj risiko. Rangeringen vil være baseret på niveauet af afskovning og skovforringelse, udviklingen inden for landbrug og produktion, landets NDC og evt. samarbejdsaftale med EU samt lokal lovgivning og dens effektivitet. **Såfremt definitionerne af skov, skovforringelse og afskovning ikke er gode nok i forordningen, vil rangeringen af lande heller ikke blive det.**

Denne opdeling vil betyde, at produkter fra lavrisikolande ikke vil være omfattet af samme krav til rettidig omhu som produkter fra højrisikolande. Afskovning kan foregå i alle lande verden rundt, og nye områder med afskovning kan opstå. Derfor burde Kommissionen også kræve risikovurderinger i relation til lande eller områder kategoriseret med lav risiko. Ellers kan man frygte, at forordningen kan åbne for eksempelvis hvidvask eller øget afskovning i disse lande. I EUTR så vi problemer med, at varer blev importeret til Danmark via lande med mere lempelige krav, og det kan potentielt gentage sig, hvis man ikke har samme grad af due diligence for alle lande.

Varer fra højrisikolande eller regioner vil modsat være pålagt øget kontrol. Det er i sig selv positivt, men der kan gå rigtig lang tid førend, at EU får kategoriseret lande som højrisikolande, da det kommer til at være en politisk proces, hvor det pågældende land skal høres og have mulighed for at komme med indsigelser. Derudover vil landene udelukkende blive vurderet ud fra forordningens definitioner og altså ikke på deres konvertering af økosystemer generelt. Der vil heller ikke blive lagt vægt på, hvorvidt landene overholder internationale konventioner og sikrer oprindelige folks rettigheder inklusive FPIC, hvorfor man kan frygte, at højrisikokategorien ikke kommer til at omfatte synderlig mange lande. Det er også uklart, hvornår en risikovurdering vil være på landeniveau, og hvornår den vil være regional.

Slutteligt bør EU i deres vurderinger tage hensyn til, at rangeringen ikke skal ramme skævt ift. verdens fattigste lande. Disse lande bør ikke partout blive defineret som højrisikolande med den konsekvens, at de fattigste samfund og oprindelige folk diskrimineres på det internationale marked.

Hvad sker der nu?

Nu venter forhandlingerne mellem Parlamentet og Rådet inden loven ligger færdig, og meget kan derfor ske endnu og udfaldet afhænger i høj grad af, om det bliver landbrugsudvalget eller miljøudvalget, der bliver primus motor for forhandlingerne i henholdsvis Parlamentet og Rådet. I skrivende stund ser det ud til at blive ENVI (miljøudvalget).

Den endelige forordning forventes ikke at falde på plads før 2023.

Vi håber, I vil være med til at arbejde for en ambitiøs samt seriøs lovgivning og vi vil meget gerne indgå i løbende dialog og sparring om hvad forordningen bør indeholde.

Spørgsmål?

Du er velkommen til at kontakte Anne-Sofie Sadolin Henningsen på anh@verdensskove.org eller +4520248829, hvis du har behov for kommentarer, har spørgsmål eller ønsker yderligere uddybninger.